

„Su pasitikėjimu kreipkis į Mergele“

Matydamas, jog tavo širdis sausa, nejautri, jog nežinai, ką sakyti, su pasitikėjimu kreipkis į Mergele. Sakyk jai: „Mano Skaisčiausioji Motina, užtark mane!“ Jei šauksiesi jos su tikėjimu, ji padarys, kad ir šios sausros viduryje galėtum mėgautis Dievo artumu. (Vaga. 695)

gegužės 16 d.

Dabar pamąstykite apie
Palaimintąją Jo Motiną, kuri yra ir

mūsų Motina. Ji meldžiasi Kalvarijoje, prie kryžiaus. Tai nuolatinė Marijos būseną. Ji meldavosi visą laiką – ir atlikdama savo pareigas, ir triūsdama namie. Pasinėrusi į kasdienius rūpesčius, ji galvodavo apie Dievą. Kristus, *perfectus Deus, perfectus homo*, norėjo, kad Jo Motina, nuostabiausia iš kūrinių, pilna malonių, sustiprintų mūsų troškimą – visuomet kreipti savo žvilgsnį dieviškosios meilės link. Prisiminkite Apreiškimo sceną: Arkangelas ką tik paskelbė žinią – pranešė, kad Ji taps Dievo Motina; jis randa Ją besimeldžiančią. Marija nepaprastai susikaupusi išklauso šv. Gabrieliaus pasveikinimą: *Sveika, malonėmis apdovanotoji! Viešpats su tavimi!* Po kelių dienų jos džiaugsmas ištrykšta *Magnificat*; ši Marijos giesmė, kurią Šventoji Dvasia mums davė per ištikimąjį šv. Luką, yra įprastinio Švenčiausiosios Mergelės ir Dievo bendravimo vaisius.

Mūsų Motina ilgai mąstė apie Gelbėtojo laukusiųjų šventų Senojo Testamento vyrų ir moterų žodžius bei įvykius, kuriuose jie dalyvavo. Ji žavėjosi daugybe nuostabių dalykų, begaliniu Dievo gailestingumu savo tautai, kuri dažnai būdavo nedėkinga. Mąstant apie nuolat patiriamą dieviškąją švelnumą, iš nekaltos jos širdies išstrykšta žodžiai: *Mano siela šlovina Viešpatį, mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo Gelbėtoju, nes Jis pažvelgė į nuolankią savo tarnaitę.* Šios gerosios Motinos sūnūs – pirmieji krikščionys – viso to išmoko iš jos; mes taip pat galime ir turime to iš jos išmokti. (Dievo bičiuliai, 241)
